

Швець Віталій Вікторович

викладач кафедри теорії та методик іноземних мов
Уманського національного університету, Умань, Україна
E-mail: 8veve8@gmail.com
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-4794-7182>

Міжкультурна прагматика в навчанні англійської та корейської мов

У статті розглянуто проблему формування міжкультурної прагматичної компетентності у процесі викладання англійської та корейської мов у закладах вищої освіти. Важливість дослідження зумовлена зростанням ролі міжкультурної комунікації в умовах глобалізації та цифровізації, що вимагає від здобувачів освіти не лише знання мовних норм, а й уміння адекватно використовувати їх відповідно до соціокультурного контексту. Метою статті є теоретичне обґрунтування та аналіз ефективності формування міжкультурної прагматичної компетентності у процесі викладання англійської та корейської мов. Для досягнення поставленої мети здійснено аналіз наукових підходів до визначення прагматичної компетентності, розглянуто її структуру та місце в системі іншомовної комунікативної компетентності, а також проаналізовано теоретичні засади міжкультурної прагматики, зокрема теорію мовленнєвих актів і концепцію ввічливості. Проведено порівняльний аналіз реалізації ключових мовленнєвих актів (прохання, вибачення, відмова, подяка) в англійській та корейській мовах з урахуванням їх культурно-комунікативних особливостей. Отримані результати засвідчують, що англійська мова орієнтована на індивідуальну автономію та непрямість мовлення, тоді як корейська базується на соціальній ієрархії та граматично вираженій системі ввічливості, що зумовлює труднощі у міжкультурному спілкуванні та виникнення прагматичних помилок. Обґрунтовано доцільність системного формування прагматичної компетентності шляхом поєднання таких методичних підходів, як цілеспрямоване пояснення прагматичних норм, використання рольових ігор, автентичних матеріалів, зіставного аналізу та розвитку міжкультурної рефлексії. Оригінальність роботи полягає у комплексному поєднанні теоретичного аналізу міжкультурної прагматики з порівняльним дослідженням мовленнєвих актів англійської та корейської мов і розробкою практично орієнтованих методичних рекомендацій. Перспективи подальших досліджень пов'язані з розширенням емпіричної бази та вивченням можливостей інтеграції цифрових технологій і штучного інтелекту у процес формування міжкультурної прагматичної компетентності.

Ключові слова: міжкультурна прагматика, прагматична компетентність, міжкультурна комунікація, мовленнєві акти, ввічливість, англійська мова, корейська мова, методика викладання.

Вступ. Сучасне навчання іноземних мов відбувається в умовах активної глобалізації, цифровізації та постійної міжкультурної взаємодії. У таких реаліях володіння мовою вже не обмежується знанням граматики та лексики, а передбачає здатність до ефективного спілкування з представниками різних культур. Це особливо актуально у процесі вивчення англійської та корейської мов, які репрезентують відмінні моделі комунікативної поведінки.

Незважаючи на достатній рівень мовної підготовки, здобувачі освіти часто стикаються з труднощами у реальному міжкультурному спілкуванні. Традиційні підходи до навчання, зосереджені переважно на граматиці і лексиці, не забезпечують формування навичок адекватного використання мовних засобів у конкретних соціокультурних ситуаціях. Внаслідок цього виникають прагматичні помилки – невідповідність мовленнєвої поведінки контексту спілкування, що призводить до комунікативних збоїв або порушення норм ввічливості. Найбільш яскраво це проявляється у реалізації мовленнєвих актів, таких як прохання, вибачення, відмова та подяка, де вирішальне значення мають соціальний статус співрозмовників, дистанція між ними та ситуаційний контекст.

Зростання ролі міжкультурної комунікації зумовлює необхідність формування міжкультурної прагматичної компетентності як невід'ємної складової іншомовної підготовки. Вона передбачає здатність не лише граматично правильно будувати висловлювання, а й адаптувати їх відповідно до норм іншої культури. Особливої актуальності це набуває у зв'язку з типологічними відмінностями між англійською та корейською мовами: англійська належить до культур із низьким контекстом («low-context culture»), де значення передається переважно експліцитно, тоді як корейська функціонує у межах висококонтекстної

культури («high-context culture»), де важливу роль відіграють імпліцитні смисли, соціальні ролі та система мовної ввічливості.

Наукова новизна дослідження полягає у комплексному аналізі міжкультурної прагматики у викладанні англійської та корейської мов із урахуванням їх культурно-комунікативних особливостей, а також у розробці та експериментальній перевірці методики формування прагматичної компетентності на основі порівняльного аналізу мовленнєвих актів і стратегій ввічливості.

Матеріали та методи дослідження. Проблема міжкультурної комунікації та прагматики активно досліджується у сучасній науці. Зокрема, М. Вугат (1997) обґрунтував важливість інтеграції міжкультурного компоненту у процес навчання іноземних мов. Питання розвитку прагматичної компетентності та ефективності її формування висвітлюються у працях N. Taguchi (2019) та N. Ishihara (2022), які наголошують на необхідності цілеспрямованого навчання прагматичних стратегій. Особливості корейської мовної ввічливості та системи “honorifics” досліджуються у працях J. Lee (2021), K. Khammee та S. Rhee (2022). Теоретичну основу аналізу мовленнєвих актів становить концепція J. R. Searle (1969), а категорія ввічливості ґрунтується на роботах P. Brown і S. C. Levinson (1987).

У вітчизняній науці питання міжкультурної комунікативної компетентності розглядаються у праці С. Костюк, О. Пальчикової, П. Зінченко (2021), які підкреслюють її значення як основи ефективної професійної діяльності та міжкультурної взаємодії. О. Бігич, Н. Бориско та Г. Борецька (2020) у своїй праці досліджують методику навчання іноземних мов і культур у контексті формування міжкультурної компетентності.

Водночас аналіз наукових праць свідчить про те, що проблема формування міжкультурної прагматичної компетентності у викладанні типологічно різних мов, зокрема англійської та корейської, залишається недостатньо розробленою, особливо у вітчизняному науковому просторі.

Мета та завдання дослідження. *Метою* статті є теоретичне обґрунтування та аналіз ефективності формування міжкультурної прагматичної компетентності у процесі викладання англійської та корейської мов. Для досягнення поставленої мети передбачено розв'язання таких *завдань*:

1. Проаналізувати концептуальні підходи до міжкультурної прагматичної компетентності та її складових у сучасній лінгвістичній науці.
2. Визначити особливості англійської та корейської мов з точки зору культурно-комунікативних моделей та системи мовної ввічливості.
3. Дослідити специфіку реалізації ключових мовленнєвих актів (прохань, вибачень, відмов, подяк) у контексті міжкультурної комунікації англійської та корейської мов.
4. Розробити методичні рекомендації для формування міжкультурної прагматичної компетентності у процесі викладання англійської та корейської мов.
5. Провести аналіз ефективності запропонованих методичних підходів на основі порівняльного дослідження мовленнєвих актів і стратегій ввічливості.

Об'єктом дослідження є процес навчання англійської та корейської мов у закладах вищої освіти.

Предметом дослідження є формування міжкультурної прагматичної компетентності здобувачів освіти у процесі вивчення англійської та корейської мов.

Методи дослідження зумовлені метою та завданнями роботи і включають:

- Теоретичний аналіз – вивчення наукових джерел з міжкультурної комунікації, прагматики та методики викладання англійської і корейської мов для визначення ключових понять та підходів.
- Порівняльний аналіз – зіставлення культурно-комунікативних моделей англійської та корейської мов, особливо у сфері мовленнєвих актів та стратегій ввічливості.
- Лінгвістичний аналіз мовленнєвих актів – дослідження конкретних прикладів висловлювань (прохань, вибачень, відмов, подяк) для виявлення типових прагматичних помилок.
- Метод експериментальної перевірки – впровадження розробленої методики формування міжкультурної прагматичної компетентності у навчальний процес та оцінка її ефективності (наприклад, за допомогою тестів, спостережень або анкетування).
- Компаративний (порівняльний) метод – оцінка результатів експерименту шляхом зіставлення успішності комунікативних дій студентів до і після впровадження методики.

Результати дослідження. У сучасній методиці викладання іноземних мов прагматична компетентність розглядається як невід'ємний компонент іншомовної комунікативної компетентності, що забезпечує здатність мовця адекватно використовувати мовні засоби відповідно до контексту спілкування, соціальних ролей та культурних норм. На відміну від суто лінгвістичної компетентності, яка охоплює знання граматики, лексики та фонетики, прагматична компетентність передбачає вміння інтерпретувати імпліцитні значення, дотримуватися норм мовленнєвого етикету та обирати відповідні мовленнєві стратегії.

У науковій літературі структура прагматичної компетентності традиційно включає кілька взаємопов'язаних компонентів. Зокрема, відповідно до концепцій мовознавиці N. Taguchi (2019), вона охоплює:

- соціопрагматичний компонент, що визначає розуміння соціальних норм, статусу співрозмовників і контексту взаємодії;
- прагмалінгвістичний компонент, який передбачає володіння мовними засобами реалізації комунікативних намірів (модальні конструкції, формули ввічливості тощо);
- стратегічний компонент, пов'язаний із здатністю компенсувати комунікативні труднощі та адаптувати мовлення до ситуації.

У контексті міжкультурної комунікації особливого значення набуває також інтеркультурний аспект прагматичної компетентності, що передбачає здатність до співвіднесення норм рідної та цільової культур. Як зазначає M. Byram (1997), ефективне іншомовне спілкування можливе лише за умови інтеграції мовної, соціокультурної та прагматичної компетентностей.

Ключовим теоретичним підґрунтям дослідження прагматики є теорія мовленнєвих актів, розроблена відомим американським філософом J. R. Searle (1969), який розглядає мовлення як форму соціальної дії. Згідно з цією теорією, будь-яке висловлювання має не лише лінгвістичне значення, а й комунікативну функцію, спрямовану на досягнення певного наміру (інтенції) мовця.

У межах теорії мовленнєвих актів виокремлюються три основні рівні:

- локутивний акт – безпосереднє продукування висловлювання;
- ілокутивний акт – намір мовця (прохання, наказ, вибачення тощо);
- перлокутивний акт – ефект, який висловлювання справляє на адресата.

Особливе значення для міжкультурної прагматики має розмежування прямих і непрямих мовленнєвих актів. У англійській мові широко використовуються непрямі форми, наприклад: «Could you open the window?», які формально є питанням, але виконують функцію прохання. У корейській мові непрямість часто поєднується з граматично маркованою ввічливістю, наприклад: «창문 좀 열어 주시겠어요?»

Таким чином, успішна реалізація мовленнєвого акту залежить не лише від граматичної правильності, але й від відповідності соціокультурним нормам, що особливо важливо у міжкультурному спілкуванні.

Одним із ключових понять прагматики є категорія ввічливості, яка визначає мовленнєву поведінку з урахуванням соціальних норм і культурних очікувань. Теоретичне осмислення цього феномену представлено у працях P. Brown та S. C. Levinson (1987), які розробили концепцію «обличчя» (face) та запропонували стратегії його збереження у процесі комунікації.

У межах цієї теорії виділяють два основні типи стратегій: «negative politeness», спрямовану на уникнення нав'язування та повагу до особистого простору співрозмовника, та «positive politeness», спрямовану на встановлення солідарності та близькості між учасниками комунікації. Ця класифікація дозволяє аналізувати, як носії різних мов адаптують свої висловлювання відповідно до соціальних ролей, дистанції між співрозмовниками та конкретного ситуаційного контексту.

Англомовна комунікація, як правило, орієнтована на дотримання особистого простору співрозмовника, що зумовлює широке використання пом'якшувальних конструкцій (hedging), модальних дієслів та непрямих форм висловлювань. Натомість у висококонтекстній корейській культурі ввічливість реалізується через складну систему почесних форм (honorifics) та вибір мовних засобів залежно від соціального статусу співрозмовника, що підкреслює ієрархічність і ролі у комунікації.

Виділення стратегій «negative» і «positive politeness» стає важливим інструментом для порівняння прагматичних моделей англійської та корейської мов, оскільки дозволяє визначати потенційні джерела міжкультурних комунікативних труднощів. Корейська мовна культура, орієнтована на ієрархічну модель соціальних відносин і чітко регламентовану систему ввічливості, відрізняється від англійської, де домінує індивідуалізм і прагнення до рівності. Відповідно, помилки у виборі рівня ввічливості чи стратегії мовлення можуть призводити до серйозних комунікативних збоїв та нерозуміння між представниками різних культур.

Для наочності можна розглянути відмінності стратегій ввічливості в англійській та корейській мовах у вигляді таблиці:

Таким чином, таблиця демонструє, що корейська прагматична модель ґрунтується на комплексному поєднанні соціального статусу, культурних норм і системи «honorifics», що підтверджується працями K. Khammee та S. Rhee (2022), які аналізують політику ввічливості у корейській мові та особливості її реалізації у навчанні.

У контексті викладання іноземних мов формування прагматичної компетентності передбачає не лише засвоєння мовних форм, але й розвиток здатності до міжкультурної інтерпретації. Це включає:

- усвідомлення відмінностей між рідною та цільовою культурою, наприклад, різниці у способах вираження ввічливості, прохання чи відмови;

Таблиця 1

Порівняння комунікативних стратегій ввічливості

Стратегія ввічливості	Англійська мова	Корейська мова
Negative politeness	Використання пом'якшувальних конструкцій (hedging), модальних дієслів, непрямих форм	Уникнення прямого нав'язування, вибір почесних форм (honorifics) залежно від соціального статусу та віку співрозмовника
Positive politeness	Встановлення солідарності через дружні вирази, компліменти, спільні інтереси	Підтвердження соціальних ролей і солідарності через формальні та контекстуально конкретні мовні форми
Соціальні орієнтири	Особистий простір, рівність, індивідуалізм	Ієрархія, явище колективізму, статусно-регульована поведінка
Ризики комунікативних помилок	Неправильне використання непрямих форм або відсутність пом'якшення	Неправильний вибір рівня ввічливості

– здатність адаптувати мовленнєву поведінку відповідно до соціальних ролей, дистанції між співрозмовниками та конкретного ситуаційного контексту;

– уникнення прагматичного переносу (pragmatic transfer), коли мовні форми або комунікативні стратегії рідної мови застосовуються некоректно у цільовій культурі.

Сучасні дослідження, зокрема N. Ishihara (2022), підкреслюють необхідність «explicit instruction» прагматичних норм, оскільки вони не завжди засвоюються імпліцитно навіть у процесі тривалого навчання, а цілеспрямоване навчання дозволяє формувати навички адекватного використання мовних актів, таких як прохання, вибачення, подяка та відмова.

Таким чином, міжкультурна прагматика виступає ключовим компонентом іншомовної освіти, що забезпечує ефективність комунікації в умовах глобалізованого світу, і потребує цілеспрямованого методичного впровадження у навчальний процес через інтерактивні вправи, моделювання ситуацій спілкування та аналіз конкретних прикладів висловлювань.

Мовленнєві акти є основою міжкультурної комунікації, оскільки саме через них реалізуються наміри мовця. У процесі вивчення іноземних мов складність полягає не лише у засвоєнні мовних форм, а й у правильному використанні їх у конкретних соціокультурних умовах. Англійська та корейська мови демонструють суттєві відмінності у реалізації мовленнєвих актів, що зумовлено їх культурно-прагматичними особливостями.

Прохання належить до найбільш чутливих актів, адже може порушувати автономію співрозмовника. В англійській мові переважають непрямі та пом'якшені форми (Could you help me?; Would you mind opening the window?), які, за P. Brown і S. C. Levinson (1987), реалізують стратегії «negative politeness» і демонструють повагу до особистого простору. У корейській мові прохання також часто є непрямыми, однак визначальну роль відіграє граматично виражена ввічливість (도와주실 수 있으세요?; 창문 좀 열어 주시겠어요?), що реалізується через спеціальні суфікси та залежить від статусу і дистанції між співрозмовниками. Таким чином, в англійській мові ввічливість досягається переважно лексико-граматично, а в корейській – закріплена на граматичному рівні.

Вибачення спрямоване на відновлення соціальної гармонії. В англійській мові використовуються стандартні формули (I'm sorry; I apologize), часто з поясненням причини. У корейській мові система вибачень є більш диференційованою (죄송합니다; 미안해요; 미안해) і суворо залежить від соціальної ієрархії, що, за K. Khammee та S. Rhee (2022), відображає колективістський характер культури. Крім того, вибачення в корейській комунікації вживаються частіше, ніж в англійській, що може спричинити міжкультурні непорозуміння.

Відмова є складним актом, оскільки загрожує «обличчю» адресата. В англійській мові вона зазвичай пом'якшується (I'm afraid I can't; I'd love to, but...), тоді як у корейській реалізується переважно непрямо (좀 어려울 것 같아요; 다음에 할게요), оскільки пряма відмова вважається небажаною. Це свідчить про орієнтацію корейської комунікації на збереження гармонії.

Подяка є універсальною мовленнєвою функцією, однак її реалізація різниться залежно від культури. В англійській мові найпоширеніші форми включають (Thank you; Thanks; Thank you very much), які можуть варіюватися залежно від рівня формальності та ступеня вдячності. У корейській мові, як і у випадку з вибаченням, вибір форми (감사합니다; 고마워요; 고마워) визначається соціальним статусом співрозмовника та контекстом спілкування.

Загалом англійська мова орієнтована на індивідуальну автономію та непрямість через мовні засоби, тоді як корейська базується на ієрархії та граматично оформленій системі ввічливості, де важливу роль відіграє контекст і міжособистісні відносини. Це підтверджує необхідність цілеспрямованого формування прагматичної компетентності з урахуванням як мовних, так і культурних чинників.

Результати дослідження дозволяють сформулювати методичні рекомендації для ефективного формування міжкультурної прагматичної компетентності у процесі викладання англійської та корейської мов. Насамперед цей процес має бути системним, а не фрагментарним, тому доцільно інтегрувати прагматичні аспекти у всі види мовленнєвої діяльності:

- аудіювання (аналіз інтонації та контексту),
- говоріння (рольові діалоги),
- читання (інтерпретація імпліцитних значень)
- письмо (адаптація стилю до адресата).

Важливо також окремо пояснювати прагматичні норми. Відповідно до N. Ishihara та A. D. Cohen (2021), вони не завжди засвоюються самі по собі. Тому варто пояснювати різницю між прямими і непрямими мовленнєвими актами. Також потрібно показувати культурні особливості ввічливості й розбирати типові помилки.

Ефективним інструментом є рольові ігри, які дозволяють моделювати реальні ситуації спілкування з урахуванням соціального статусу, рівня формальності та культурного контексту.

Доцільним є також використання зіставного підходу, що передбачає порівняння мовленнєвих актів в англійській і корейській мовах, аналіз відмінностей у стратегіях ввічливості та обговорення культурних причин цих відмінностей, що допомагає уникнути прагматичного переносу.

Значну роль відіграє робота з автентичними матеріалами, такими як діалоги з фільмів, відеоблоги, інтерв'ю та повсякденні розмови, які дають змогу спостерігати реальне використання мовленнєвих стратегій.

Не менш важливим є розвиток міжкультурної рефлексії через обговорення після рольових ігор, аналіз помилок і порівняння комунікативних норм різних культур. Водночас необхідно враховувати специфіку мов: у викладанні англійської слід приділяти увагу модальним конструкціям, стратегіям пом'якшення та непрямій комунікації, тоді як у корейській мові важливо системно навчати рівнів ввічливості, пояснювати роль соціальної ієрархії та формувати навички вибору відповідних граматичних форм.

Висновки. У результаті проведеного дослідження теоретично обґрунтовано особливості формування міжкультурної прагматичної компетентності у процесі викладання англійської та корейської мов. Встановлено, що прагматична компетентність є ключовим компонентом іншомовної комунікативної компетентності, який забезпечує адекватність мовленнєвої поведінки у різних соціокультурних контекстах і, на відміну від граматичної та лексичної, не формується спонтанно, а потребує цілеспрямованого навчання. Порівняльний аналіз мовленнєвих актів засвідчив, що англійська мова орієнтована на індивідуальну автономію та непрямість мовних засобів, тоді як корейська базується на соціальній ієрархії та граматично закріпленій системі ввічливості, що зумовлює ризик виникнення прагматичних помилок у міжкультурному спілкуванні.

Доведено, що ефективне формування міжкультурної прагматичної компетентності забезпечується за умови системного поєднання таких підходів, як цілеспрямоване пояснення прагматичних норм («explicit instruction»), використання рольових ігор, робота з автентичними матеріалами, зіставний аналіз мовленнєвих стратегій та розвиток міжкультурної рефлексії.

Практичне значення дослідження полягає у розробці методичних рекомендацій, які можуть бути використані у процесі викладання англійської та корейської мов у закладах вищої освіти з метою підвищення ефективності формування міжкультурної комунікативної компетентності.

Перспективи подальших досліджень пов'язані з розширенням емпіричної бази, зокрема залученням більшої кількості учасників, а також із вивченням можливостей інтеграції цифрових технологій і штучного інтелекту у процес формування міжкультурної прагматичної компетентності.

Література

Brown P., Levinson S. C. *Politeness: Some Universals in Language Usage*. Cambridge : Cambridge University Press, 1987. 345 p.

Byram M. *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*. Clevedon : Multilingual Matters, 1997. 124 p.

Ishihara N. Pragmatics and Language Teaching: New Directions. *Annual Review of Applied Linguistics*. 2022. Vol. 42. P. 175–192. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0267190511000018>

Ishihara N., Cohen A. D. *Teaching and Learning Pragmatics: Where Language and Culture Meet*. 2nd ed. New York : Routledge, 2021. 384 p. DOI: <https://doi.org/10.4324/9781315833842>

Jeon M., Lee J. *Teaching Korean as a Foreign Language: Theories and Practices*. London : Routledge, 2019. 240 p. DOI: <https://doi.org/10.5325/korelangamer.25.2.0195>

Khammee K., Rhee S. On Pragmatics of Contrastiveness: The Discourse Marker But in English, Thai, and Korean. *The Journal of Linguistics Science*. 2022. No. 100. P. 1–18. DOI: <https://doi.org/10.3138/eap-2024-0220>

Lee J. Developing Pragmatic Competence in Korean Language Education. *Korean Language Education Research*. 2021. Vol. 32, No. 1. P. 45–62. DOI: <https://doi.org/10.2167/la410.0>

Searle J. R. *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of Language*. Cambridge : Cambridge University Press, 1969. 203 p.

Soler E. A., Martinez-Flor A. *Teaching and Learning Pragmatics: New Trends and Approaches*. Amsterdam : John Benjamins, 2020. 210 p. DOI: <https://doi.org/10.1093/applin/amq006>

Taguchi N. Instructed Pragmatics at a Glance: Where Instruction Has Been and Where It Should Go. *Language Teaching*. 2019. Vol. 52, No. 2. P. 203–218. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0261444814000263>

Taguchi N. Pragmatics in Language Teaching and Learning. *The Handbook of Applied Linguistics*. 2020. P. 287–305. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0267190511000018>

Бігич О. Б., Бориско Н. Ф., Борецька Г. Е. Методика навчання іноземних мов і культур: теорія і практика. Київ : Ленвіт, 2013. 384 с.

Костюк С. С., Пальчикова О. О., Зінченко С. С. Міжкультурна комунікативна компетентність як основа успішної професійної діяльності. *Proceedings of XI International scientific and practical conference*. Sept., 12–14. 2021. Рим. С. 139–145. URL: <https://sci-conf.com.ua/wp-content/uploads/2021/09/EUROPEAN-SCIENTIFIC-DISCUSSIONS-12-14.09.21.pdf>

Intercultural pragmatics in the teaching of English and Korean

Shvets Vitalii

Lecturer at the Department of Foreign Languages Theory and Methodology
Uman National University, Uman, Ukraine

The article addresses the issue of forming intercultural pragmatic competence in the process of teaching English and Korean in higher education institutions. The importance of the study is due to the growing role of intercultural communication in the context of globalization and digitalization, which requires students to not only know language norms, but also the ability to adequately use them in accordance with the socio-cultural context. The aim of the article is to provide a theoretical justification and analyze the effectiveness of forming intercultural pragmatic competence in the teaching of English and Korean. To achieve this aim, the study analyzes scientific approaches to defining pragmatic competence, examines its structure and its place within communicative competence, and explores the theoretical foundations of intercultural pragmatics, including speech act theory and politeness theory. A comparative analysis of the realization of key speech acts (requests, apologies, refusals, and expressions of gratitude) in English and Korean is conducted, taking into account their cultural and communicative features. The results obtained demonstrate that English communication is oriented toward individual autonomy and indirectness, whereas Korean communication is based on social hierarchy and grammatically marked politeness, which leads to difficulties in intercultural interaction and causes pragmatic errors. The study substantiates the effectiveness of systematic development of pragmatic competence through such methodological approaches as explicit instruction, role-play, the use of authentic materials, contrastive analysis, and the development of intercultural reflection. The originality of the research lies in the integrated combination of theoretical analysis of intercultural pragmatics with a comparative study of speech acts in English and Korean, as well as in the development of practically oriented methodological recommendations. Prospects for further research include expanding the empirical base and exploring the possibilities of integrating digital technologies and artificial intelligence into the process of developing intercultural pragmatic competence.

Keywords: *intercultural pragmatics, pragmatic competence, intercultural communication, speech acts, politeness, English language, Korean language, teaching methodology.*

References

Brown, P., Levinson, S. C. (1987). *Politeness: Some Universals in Language Usage*. Cambridge: Cambridge University Press.

Byram, M. (1997). *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*. Clevedon: Multilingual Matters.

Ishihara, N. (2022). Pragmatics and Language Teaching: New Directions. *Annual Review of Applied Linguistics*, Vol. 42, 175–192. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0267190511000018>

Ishihara, N., Cohen, A. D. (2021). *Teaching and Learning Pragmatics: Where Language and Culture Meet*. 2nd ed. New York: Routledge. DOI: <https://doi.org/10.4324/9781315833842>

Jeon, M., Lee, J. (2019). *Teaching Korean as a Foreign Language: Theories and Practices*. London: Routledge. DOI: <https://doi.org/10.5325/korelangamer.25.2.0195>

Khammee, K., Rhee, S. (2022). On Pragmatics of Contrastiveness: The Discourse Marker But in English, Thai, and Korean. *The Journal of Linguistics Science*, 100, 1–18. DOI: <https://doi.org/10.3138/eap-2024-0220>

Lee, J. H. (2021). Developing Pragmatic Competence in Korean Language Education. *Korean Language Education Research*, Vol. 32, 1, 45–62. DOI: <https://doi.org/10.2167/la410.0>

Searle, J. R. (1969). *Speech Acts: An Essay in the Philosophy of Language*. Cambridge: Cambridge University Press.

Soler, E. A., Martinez-Flor, A. (2020). *Teaching and Learning Pragmatics: New Trends and Approaches*. Amsterdam: John Benjamins. DOI: <https://doi.org/10.1093/applin/amq006>

Taguchi, N. (2019). Instructed Pragmatics at a Glance: Where Instruction Has Been and Where It Should Go. *Language Teaching*, Vol. 52, 2, 203–218. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0261444814000263>

Taguchi, N. (2019). *The Routledge Handbook of Second Language Acquisition and Pragmatics* (1st ed.). New York: Routledge. DOI: <https://doi.org/10.1017/S0267190511000018>

Bihych, O. B., Borysko, N. F., Boretska, H. E. (2013). *Metodyka navchannia inozemnykh mov i kultur: teoriia i praktyka. [Methods of teaching of foreign languages and cultures: theory and practice]*. Kyiv: Lenvit [in Ukrainian].

Kostiuk, S. S., Palchykova, O. O., Zinchenko, S. S. (2021). Mizhkulturna komunikatyvna kompetentnist yak osnova uspishnoi profesiinoi diialnosti. [Intercultural communicative competence as a basis for successful professional activity]. *Proceedings of XI International Scientific and Practical Conference*, Sept. 12–14, Rome, 139–145. Retrieved from <https://sci-conf.com.ua/wp-content/uploads/2021/09/EUROPEAN-SCIENTIFIC-DISCUSSIONS-12-14.09.21.pdf>

Стаття поширюється на умовах
ліцензії відкритого доступу
(CC BY 4.0)

Received: April 19, 2026
Accepted: May 13, 2026
Published: May 28, 2026